

1952-10-08

AFSENDER

Carl-Henning Pedersen

MODTAGER

Else Alfelt

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Brevet er en del af en korrespondance mellem Carl-Henning Pedersen og familien, mens han rejser i Italien og Frankrig 1952.

Afsendersted:

Auribeau

Modtagersted:

Danmark

Omtalte personer:

James Joyce

Arkivplacering:

Carl-Henning Pedersen & Else Alfelts
Museum, Arkiv M1.

DOKUMENTINDHOLD

Henning skriver til Else og Kari fra Auribeau, hvor han bor og arbejder som maler. Han beskriver de storslåede omgivelser med bjerge, grønne højder og udsigter, der minder ham om Vesuv. Han nyder lange vandreture i landskabet omkring byen og bliver stadig mere begejstret for områdets særlige skønhed. Dagene følger en enkel rytme med maleri, kaffe, måltider og aftenture i måneskin. Han fortæller om livet hos familien Parent, hvor han bor, og beskriver både værtsparret og de lokale mennesker, han møder i landsbyen. Kunstnerisk er opholdet præget af usikkerhed og søgen. I begyndelsen tvivlede han på, om han kunne male noget værdifuldt, men efterhånden har han fundet ro og arbejder flittigt. Naturen dominerer hans billeder, som for det meste består af træer og landskaber. Han konstaterer med et glimt i øjet, at Sydfrankrig ikke får ham til at male nonfigurativt, fordi naturen gør for stærkt indtryk på ham. Senere begynder han også at male mennesker og har nu flere lærreder med figurer hængende på loftet. Henning interesserer sig for Elses arbejde og sin egen kommende udstilling i Malmø. Han spørger til udstillingen, roser hendes maleri og udtrykker stor forventning til resultatet. Han beskriver desuden små hverdagsoplevelser: prisen på kaffe, cigaretter og vin, læsningen af James Joyces bog, fuldmånen over landsbyen, postbuddet i uniform og de lokale jægere, som kommer gennem byen med deres geværer og bytte. Brevet afsluttes med, at han fortsætter sit arbejde på en serie nye billeder med mænd, kvinder og børn. Han sender kærlige hilsener og kys til Else og Kari.

TRANSSKRIFTION

Oktober 1952

Onsdag. Kære Else og Kari

Fra mit vindue har jeg et meget smukt bjærg, af form noget i retning af Vesuv. Efter kortet er det en 1600 mtr. højt. Også højderne over bag Grasse, er en 1600 mtr. Store højder hvor der ikke gror noget på. I Mandags var jeg om eftermiddagen en tur oppe omkring Tanneron. En meget smuk tur. Vejen går først ned over broen, der går over den lille flod, og derfra snor vejen sig, behageligt opefter. Man mærker faktisk ikke at man går opefter. Heroppe kommer man op over den højde Auriebeau ligger på, og har vid udsigt. Jeg nåede ikke frem så jeg også kunne se til den anden side, se mod vest, men det skulle man kunne efter kortet, så det vil jeg en dag.

Om eftermiddagen ved 4-5 Tiden laver jeg mig kaffe. Jeg fik ikke købt Nescafe i Italien. Men prisen er den samme her. 270 frc. gav jeg for en

dåse. Altså 5,40 kr. Det er noget lignende som den koster hjemme. Cigaretterne er billigere. Jeg tror det var 80 frc. jeg gav for en pakke Gauloises. Så nu er jeg spændt på, hvad jeg skal give for rødvinen. Mr. Perents kone er kommet igen. Hun er meget flink.

Jeg roder godt med lærrederne nu.

Lørdag. Tak for brevet som jeg har fået til formiddag. Det er forbavsende så hurtigt det går herved. Jeg tror at posten bliver fløjet. Tak for hilsenerne. Jeg er spændt på hvordan det bliver i Malmø. Hvad er de andre for nogen. Håber at jeg går i selskabet. Har du ingen akvareller taget med til Malmø? Godt at Kari havde en fin fødselsdag. Kedeligt med bukserne, men du må kunne få nogen i Sverige. Det skal nok være fint det du maler. Jeg glæder mig meget til din udstilling. Der er jo kun godt en måned til. Efter det du har, skulle det blive en meget fin udstilling. Billeder kan gøres på mange måder, heldigvis. Mine her, bliver næsten alle træer i landskaber. Men dog også et enkelt skib i natten og et med to røde tårne. Det må være de her grønne højder med træer der gør, at jeg stadig maler det. Men i går aftes har jeg tegnet et op med personer, men det skulle ikke undre mig, end at det også forvandler sig til grønne træer. Det er meget rart at jeg har det loft, men lyset er nu ikke alt for godt, der kommer ind af de to lemme. Men til gengæld når jeg kikker ud af dem, har jeg først de smukke tegltag og så højderne, at kigge op på. Nå, bare det ikke blæser, i dag er det godt. Mr. Parent⁶ ser uforstående på billederne, da han kom op med brevet, men han siger at jeg arbejder meget. Det får man også indtryk af, når man ser alle bille-derne hænge ned fra loftsbjælkerne. Nå jeg er jo lige begyndt, så jeg kan ikke forlange at de skal være gode. Nu skal jeg ned og have noget middagsmad. Man bliver godt sulten, når man kun får kaffe til morgenmad og et stykke franskbrød.

- God mad fik jeg. Og så har jeg siddet en halv times tid oppe i solen på kirkepladsen - og nu skal jeg ha' kaffe, jeg har lige sat vand over - og så vil jeg op og male. Det har de sidste aftener været fuldmåne. Det er mørkt ved 7 tiden - så jeg går en tur rundt omkring i måneskin, de spiser først ved 8.tiden. Når man vænner sig til stedet er her virkeligt smukt. Frodigt og ufrodigt på en gang, med et grønt - sølverskær over landskabet. Vejene og husene, gråhvide med røde tegltag. Nogle enkelte palmer, men så få, at man ikke har forestillingen om at være i syden. Snarere at være et sted inde i frankrig. Så meget gør altså de 14 km væk fra middelhavet. Fra den anden side af Au-riebeau⁴, kan man imellem højderne se havet, langt ude. Det er da meget sødt af die Mutter at skrive til dig. Hun var også sød. De tre piger var det sværere at blive klog på - men de var vist søde. Nu havde de også så travlt med at rydde op - for at lukke. Men der er da lige

så smukt i Dreikirchen som i Briol – det er jo samme sted.

- De første dage troede jeg ikke at jeg skulle få malt noget der duede her. Det ved jeg heller ikke endnu. Men jeg tar det mere med ro nu. Nu maler jeg bare, så kan jeg se hvad det bliver til. Men det ser mig noget naturalistisk-expressionistisk ud. Grønne træer i landskab. Nå, men non-figurativt bliver det altså ikke af at male i Sydfrankrig. Dertil virker naturen for meget ind. Det er godt at jeg har den af James Joyce, den er godt oversat til svensk, og der er meget læsning i den. Det vidste jeg ikke dengang jeg ønskede mig den i julegave – at jeg skulle få god brug for den i Sydfrankrig. Jeg kan sådan lige følge i den franske avis overskrifter – at verden står da endnu, udenfor Auriebeau.⁴ Det er ellers meget sjovt efterhånden at lære lære de forskellige der bor her at kende efter udseende. Her er en del meget gamle, men søde at se på. En hel del unge mænd der kommer ind og drikker et glas rødvin. De samme går igen hele tiden, men nye dukker op. Postbudet er her hver dag. I sort tøj, med røde striber ned ad bukserne og med høj kasket, med røde striber. Ham og så en lidt ældre kommer hver eftermiddag med bøsser. En dag havde de en kanin med. Jeg hører det også knalde engang imellem oppe fra højderne. Mr. Perents kone, der kom tilbage fra Paris, havde to unge par med – jeg gad vide om den ene er hans søn. De hilser al-lesammen så hjerteligt på ham. Den lille er ikke hans søn, sagde han den første dag. Men ellers snakker jeg ikke meget med dem. Kun merci madame, hver gang hun serverer. I dag fik jeg det dog til trés bon, til Kødretten, som smagte mægtigt godt. Nå men suk – suk – jeg vil op og male.

- Og jeg malte så jeg har fem lærreder hængende oppe, tegnet op med sort, personer, mænd, kvinder og børn – så nu har jeg fået loftet befolket. Jeg trængte også til at ha nogle mennesker mellem alle de træer. Hvordan jeg så får farve på dem, det melder historien ikke noget om endnu.

- De har bål flere steder derover mellem højderne. Mit Vesuv er et meget smukt bjærg. Her er også mange mærkelige huse. Temmelig store, med lukkede skodder. Skodderne skal være halvt tillukkede hernede. Selv om jeg smækker mine op hver morgen, og vinduerne op, bliver de pænt lukkede i af hende der gør rent. Men der er nu ingen der kan se ind hos mig. Menneskene dernede er bittesmå. Og over fra landevejen er mit vindue bare en lille åbning.

- Nå men kære Kari og Else – de kærligste hilsener og kys fra jeres Henning

Onsdag. Hare Elle og Hare.

Oktober 1952.

Fra mit vindue har jeg et meget smukt blyg. af farve
nogen i retning af Verme. Efter kasket er det en 1600 mtr. høj.
Også højene over Bay Grass, er en 1600 mtr. Så høje ligesom de
ikke går noget på. I Mandag var jeg om eftermiddagen en
tur op omkring Tanageron. De meget smukke træ. Vigen går
fart med om træer, der går over den lille flod, og derfra smaa
vigen sig, behageligt orefter. Man mærker faktisk ikke at
man går orefter. Heroppe kommer man op om den højde
Auribeani ligger på, og har vid udsigt. Jeg nåede ikke frem
Så jeg også kunne se til den anden side, se mod vest, men
det skulle man kunne efter kasket, så det vil jeg en dag.

Om eftermiddagen ved 4-5 Tiden laver jeg mig kaffe.
Jeg fik ikke Rihs Nescafe i Italien. Men prisen er den samme
her. 270 pr. går jeg for en dåse. Altså 5,40 kr. Det er noget lignende
som den koster hjemme. Cigaretterne er billigere. Jeg har det var
80 pr. jeg gav for en pakke Gauloises. Så nu er jeg spændt på hvad
jeg skal give for rødvinen. Mr. Parents kone er kommet igen. Hun
er meget flink.

Jeg roder godt med lærerne nu.

Lørdag. Tak for brevet som jeg fik i går. Det er far-
barende så hurtigt det går her. Jeg tænker at posten bliver fliget.
Tak for brikkerne. Jeg er spændt på hvordan det bliver i Malini. Hvad
er det ander far nogen. Håber at jeg går i selskab. Har du ingen at
reller sagt mig til Malini? Godt at Hare havde en fin fødselsdag.
Kedelig med brikkerne, men du må kunne få nogen i Sverige.
Det skal nok være fint det du maler. Jeg glæder mig meget
til din udstilling. Der er jo kun godt en måned til. Efter det
du har, skulle det blive en meget fin udstilling. Billeder
kan gås på mange måder, heldigvis. Minst her, bliver næsten
alle træer i landskabet. Men dog også et enkelt træ i matten,
og et med to røde træer. Det må være de her grønne træer
med træer, der går, at jeg stadig maler det. Men siger efter har
jeg tegnet et op med personer, men det skulle ikke ændre mig,
end at det også forvandler sig til grønne træer. Det er meget fint
at jeg har det lyst, men lyset er nu ikke alt for godt, der kom-
mer ind af de to lumme. Men til gengæld når jeg kikker ind af
dem, har jeg faktisk de smukkeste blyg og så højderne, at kikke op på.
Nå, bare det ikke blaser, idag er det godt. Mr. Parents ser nysg-
ersk på billederne, da han kom op med brevet, men han siger
at jeg arbejder meget. Det går man også indtrykt af, når
man ser alle billederne hangt med fra loftet og alene. Nå, jeg er
jo lige begyndt, så jeg kan ikke forlange at de skal være gode.
Nå, skal jeg med og have meget midtags mad. Man bliver godt
smukt, når man kun får kaffe og marmelade, og et stykke franskbrød.
= God nat til dig. - O, så har jeg sendt en halv kiste med blyg i Italien

på kirkepladsen - og nu skal jeg ha' kaffe, jeg har lige sat vand over - og
så vil jeg op og male. Det har de sidste aftener været fridagene. Det er
marked ved T. siden - så jeg går en tur rundt omkring i måne, kni, de
spiste først ved T. siden. Når man kommer sig til stedet er her virkelig
smukt. Frodigt og uprodukt på en gang, med et grønt sælskoven over
landskabet. Venge og buske, græslande med røde hejsteg. Noget lukket
palmer, men så få, at man ikke har forestillingen om at være i syden.
Snarere at være et sted inde i Frankrig. Så meget går altså de 14 km. vest
fra middelhavet. Fra den anden side af Amnebi, kan man imidlertid
højene se langt, langt inde. Det er da meget godt af det stilles
at skrive til dig. Stem var også godt. De tre piger var det overraskende at
blive klog på - men de var vist godt. Nu havde de også så meget med at
rydde op - for at lukke - Men der er da lige så smukt i Dordogne
som i Briot - det er jo samme sted.

De første dage troede jeg ikke at jeg skulle få meget af det stilles
her. Det ved jeg heller ikke endnu. Men jeg har det mere med ro nu.
Nu malar jeg bare, så kan jeg se hvad det bliver til. Men det ser mig
noget naturalistisk - expressionistisk ind. Grønt træ i landskab. Nå,
men non-fignuralt bliver det altså ikke af at male i Sydfrankrig.
Derfor virker naturen for meget ind. Det er godt at jeg har den bly
farve fjer, den er godt overalt tilsvende, og der er meget læsning i den.
Det ved jeg ikke dengang jeg ønskede mig den i julegave - at jeg skulle få god
brug for den i Sydfrankrig. Jeg kan sådan lige gå i den franske ansigtstegn
her - at verden står da endnu, inden for Amnebi. Det er ellers meget
stort efterhånden at lære bare de forskellige der har her at kunne efter sigende.
Her er en hel del meget gamle, men godt og se på. En hel del ting uend
der kommer ind og drakke et glas rødvin. De samme går igen hele tiden, men
nye slukkes op. Postbureauet er her hver dag, i sort tegl, med røde striber med ad bakker
og med høj kasket, med røde striber. Stem og så en lidt ældre kvinde, hvor af
hverdag med bærer. En dag havde de en kamme med. Jeg hører det også
knalde dengang imellem oppe fra højderne. Mr. Parents' kone, der kom tilbage
fra Paris, havde to unge på mid - jeg gad vide om den ene er hans søn. De
lister allesammen så hyggeligt på ham. Den lille er ikke hans søn, sagde
han den første dag. Men ellers snakker jeg ikke meget med dem. Hvis man
malende, hver gang hun serverer. I dag fik jeg det dog til at se på, til kød-
retten, som smager meget godt. Nå men sat-sat - jeg vil op og male.

- Og jeg malte, så jeg har fem lærredet hængende oppe, tegnet op med
sart, personer uend, kvinder og børn - så nu har jeg fået lovet befaltet.
Jeg drøgte også hvad ha' nogle mennesker mellem alle de træer. Hvor
dan jeg så får farve på dem, det melder historien ikke noget om endelig.
De har bare flere steder, derover mellem højderne. Mit blik er et meget
smukt bjerg. Her er også mange uendelige træer. Temmelig store, med
krakende skovtræer. Skovtræerne skal være hvide hvide træer. Selvom jeg
smaktes min og hver morgen, og vindene op, bliver det mest lukt
i af hende der går rent. Men der er nu ingen der kan se ind her ind,
ellers kan der være et bittert. Og over fra landingen er mit vand
bare en lille åbning.

Nå men bare Paris og alle - de kære huse og tegl
fra den Heming